

**NAGYCSÜTÖRTÖK
AZ UTOLSÓ VACSORA EMLÉKÉRE**

B év

1-4 oldal

Olv.: Kiv 12,1-8.11-14 – 1Kor 11,23-26 - Jn 13,1-15
A lábmosás

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek! Ezen a mai estén hálát adunk Istennek az Anyaszentegyházért, aki összegyűjt bennünket nap mint nap, ünnepnapról ünnepnapra e körül az asztal körül, amely asztalnak ajándéka az életet ajándékozó Krisztus! Elkezdjük a három szent nap ünneplését.

***Ma nagycsütörtökön Jézus körül gyűlünk össze,
aki vágyakozik a mi közelségünkre!***

Isten hisz bennünk, emberekben és ő jön hozzánk! Ez a belénk vetett hit azt ajándékozza nekünk, hogy Jézus közelében életet találunk! Ma megköszönjük Jézusnak az életáldozatát! Megköszönjük az Ő életét, értünk lett Emberré! A mi üdvösségünkért érkezett ide közénk és közösséget akar velünk az idők végezetéig, hogy a küldetésünket teljesíteni tudjuk, el tudjuk vinni az embereknek az üzenetet! Amikor Jézus elküldött bennünket, ezt a titkot bízta ránk:

***Szeressétek egymást, ahogy Én szerettelek titeket!
Ebben a kegyelemben szeretnének megerősödni,
mert Jézus önmagánál jobban szeretett minket!***

Mi, akik elindulunk a világban és emberekkel találkozunk, ezt az egyetlen ajándékot tudjuk följánlani, a szeretetünket, mert minden egyes ember fontos nekünk, akivel találkozunk. Ebben az isteni kegyelemben erősödjünk, hogy ez a világ azoknak a közösségévé váljon, akik önmagukat ajándékozzák egymásnak, ezáltal az élet ígérete lehessen minden ember számára.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Nagy ajándék fogadására készülünk! Ez az ajándék értelmet ad az életünknek! Hallani fogjuk hamarosan azokat a szavakat, amiket Jézus mondott az utolsó vacsorán:

***Jézus így szólt:
Ez az Én Testem, amely értetek adatik!
Ez az Én Vérem, amely értetek kiontatik!***

A kenyér, a kortynyi víz, vagy bárminemű ital misztériumával szembesülünk. Aki ételt ad, nem csupán valakinek a létben maradását szolgálja, hanem közösséget is teremt azzal, aki felé így fordul az ember. Ezen az utolsó vacsorán, amikor Jézus ezt a nagy titkot kijelenti, hogy életét nekünk adja, akkor közösséget teremt velünk!

Ennek az estének ez az ajándéka, - akár így is mondhatnám – ez az asztalközösség ünnepe. A titokzatos étel, amit Jézus nekünk kínál, azt a közösséget teremti meg, amely az ember életét jelenti! Ez az egyik ajándéka ennek az estének.

Keresztény gondolkodásunknak különösen napjainkban itt Európában mintha helye se lenne. Szekularizált Európában élünk. Az európai közösség vezetősége kinyilatkoztatja, hogy Isten nélküli, hit nélküli világot kíván teremteni. Mi keressük a helyünket ebben az új Európában.

***Ezzel a jézusi ajándékkal
közösséget szeretnénk teremteni minden emberrel!***

Erre kaptunk hivatást Krisztustól, aki önmagát adta nekünk ebben az ajándékban, az életet! A helyzetünk is arra szólít föl bennünket, hogy ennek a krisztusi életnek legyünk a hordozói azáltal, hogy emberi kapcsolataink egymással ebből a titokból táplálkoznak és értelmet adnak az életünknek. A sajátos mostani helyzet miatt az ünnep másik eseménye, a lábmosás elmarad, mert egymásra megkülönböztetetten figyelünk! Egyásra bízott bennünket az Isten!

A mostani helyzet nem engedi meg, hogy képileg is megjelenítsük ezt az egészen sajátos létmódot. Sokkal többről van szó, mint amit egyszerűen a lábmosás jelent. Krisztus ezzel a gesztussal az ő küldetését jeleníti meg ebben a világban. A vacsora végén – ahogy az evangéliumi elbeszélésből ismerjük – fölállt az asztaltól és tudatosította az asztaltársaságban, hogy ő a Mester, ő az Úr, ő az asztal első helyén foglal helyet és szolgál!

***A szolgálat titkát is magunkévá kell tenni,
mert meg kell barátkoznunk Krisztus titkával!***

Oly sokszor félreértette Őt a világ, de az Ő népe is, mert többször is szerették volna vállaikra emelni és Királlyá tenni. Különösen emlékezetes számunkra a csodálatos kenyérszaporítás története, amikor a nép Krisztust Királlyá szeretne tenni, de Ő nem akarta.

Krisztus most bevonul Jeruzsálembe és kinyilatkoztatja, hogy szenvedésével, halálával kötelezi el magát a világ megmentéséért, az ember megmentéséért! Az övéi félreértették, mert sajátos várakozással voltak iránta, amikor hosszannáztak. Ez a szó azt jelenti: segíts! Krisztustól, az ő Királyuktól azt várták, hogy e világi gondjukat, bajukat megoldja.

Valaki meghökkent, amikor a húsvéti üzenetemben ezt a gondolatot leírtam, hogy vallási forradalmat hajtott végre Krisztus, amikor kijelentette, hogy szolga formájú Király! Krisztus egymásra bíz bennünket, egyszerűen így mondja: Mossátok egymás lábát! Ne azt keressétek, hogy ki a nagyobb, hanem arra gondoljatok ebben a vészterhes időszakban, amikor világjárvány nehezedik ránk egy kórház kápolnájában:

***Sajátos létmódja az embernek:
Szolgálatunk az egymás iránti életmentés!***

A legkisebbeknek, a legszegényebbeknek, a legbetegbeknek szolgálata mindent megelőz. Az ember szolgálata által tartozik a másik emberhez. A családokban, akik közösséget szeretnének teremteni, különböző csoportokban, ahol az emberek össze akarnak egymással tartozni, ott egyetlen vezérlőelv van, az embernek le kell hajolni és a másik embert felemelni! Minden emberi kapcsolatunk annyit ér, amennyire egymást képesek vagyunk felemelni. Azok az emberi kapcsolatok, amelyek egymás életét veszélyeztetik, nem isteni indíttatásúak!

***A mai ünnep másik üzenete és elvárása:
Istenben találkozni egymással!
Egymást erősíteni a jóban!***

Az egymással való összetartozásunkban megmenekülünk minden bajtól. Ne legyünk kiszolgáltatottak, hanem egymást gazdagítók. Nagycsütörtök üzenete ez. Kérjük a Jóistent, hogy tudjuk elfogadni ezt a hivatást, ezt a küldetést. Emberi kapcsolataink annyit érnek, amennyire egymás szolgálatára rendeljük az életünket. Isten adjon nekünk erőt ehhez, mert olyan világban élünk, amely világ az önérvényesítés világa. A krisztusi igazság legyen az ember életének a megoldása, életének a kiteljesítője!

***Ebben a szellemben
fordulunk e felé az asztal felé,
mert Krisztussal akarunk találkozni
és Krisztusban egymással!
Ehhez erőt kérünk,
hogy egymás életét szolgálhassuk
és ezáltal gazdagodjunk!***

+ A M E N +

Az utolsó vacsorára emlékeztető és az utolsó vacsora küldetését elénk állító szentmisén felemlegetjük azokat, akik ezen a krisztusi úton példaképeink lehetnek, akik bátorítanak bennünket ebben a küldetésünkben. A kereszténység a nagyobb szeretet és az áldozatvállalás magasztosságát állítja elénk és hív erre az útra.

Szent istváni Magyarország ünneplő, hitvalló közösségéhez tartozunk. Ezzel a mai szentmisével abba a nagy istendicsőítő kórusba léptünk be, amely ezer esztendőn át Isten közelében az életet tanulta. A krisztusi igazságok igazították el a mindennapjaikat – avagy így is mondhatom – ők igazították a mindennapjaikat ezekhez az igazságokhoz. Sok minden történt ezalatt az ezer esztendő alatt.

Egy új évezredet kezdtünk. Lehet, hogy ez az új évezred sokkal nagyobb kihívásokkal szembesít bennünket, mint annakidején a második évezred. Akkor a nagy várakozás határozott meg mindent, az igazi értékek vágya és ajándéka. Ma a helyünket keressük hazánkban is, Európában is, hiszen ma a keresztényeknek nem óhajtanak helyet adni. Igazságainkat már régen gúny tárgyává tették. Rajtunk a sor, hogy a Krisztussal való kapcsolatunkban mennyire tudunk megerősödni. Lelki tiltakozás van bennünk, csak ez túlságosan is csendes kísérlet.

Ma minden azon dől el, mennyi kockázatvállalási készség van bennünk. Mennyire vagyunk képesek életünket ezekhez az igazságokhoz mérni? Mennyire várjuk ezektől az igazságoktól nemzetünk jobbrafordulását, nemzetünk jövőjét? Ezen az idei húsvéton, ezen a szent három napon ma a közös asztalt köszönjük meg Krisztusnak és a hozzátartozás ajándékát.

Holnap, nagypénteken felemeljük a tekintetünket Krisztushoz, aki a trónusáról, a keresztről a legfontosabb igazságot közli velünk: Amikor fölemelnek, mindeneket Magamhoz vonzok!

***Krisztus
szenvedésével és halálával váltotta meg a világot!
Krisztus, a feltámadott
hatalmas a szenvedésben és áldozathozatalban!***

Jövőt csak azok várhatnak, akik a jövőt építik is! A jövőt azok készítik, akik maguknál jobban szeretik az Istent és jobban szeretik a másik embert. Akik az áldozatban a végsőkig elmennek! Holnap találkozhatunk a Tanítóval. Meghallhatjuk a kereszt üzenetét. Holnapután döntést hozhatunk: akarunk-e új Európát, új Magyarországot? Istenhitünknek és az áldozatos szeretetünknek műve lehet!

Most, mielőtt elbúcsúzunk ezen az estén, a liturgia hagyományos eseményre hívja fel figyelmünket. Ezt régi nyelven így mondták, hogy oltárfosztás. Ez a fogalom a régi agyondíszített, csodálatosan felöltöztetett oltárookra hivatkozik, amikor lecsupaszították ezeket az oltárokat. Arra figyelmeztették az embereket, hogy Krisztus mindent odaadott értünk!

Ma más a világ, egyszerűbb, talán bizonyos értelemben átláthatóbb. Mindössze ezt az egy-két eszközt távolítjuk el erről az oltárról, ami nem a díszét jelenti, hanem a szolgálati szerepét. Arra azért figyelmeztet bennünket, hogy a keresztény üzenet, az isteni igazság sokkal, de sokkal érthetőbb a számunkra, mint volt ezer évvel ezelőtt. Ezért a felelősségünk is nagyobb.

Köszönöm, hogy ezen a mai szentmisén a régi szentmisék liturgiájából is valamit felmutattunk, elsősorban a nagy elődeink, a szentek világából, ahogy a nevüket felsoroltuk. Amikor az áldozatokat ünnepli a világ, akkor névsorolvasást tart. Sajnos nagyon sok áldozata van a mi magyar népünknek, de ugyanakkor büszkeségünk is, mert hősekről emlékezünk, akiknek köszönhetjük azt, hogy itt lehetünk! Akikre hivatkozva álmodhatunk, de legfőképpen tudatosan tervezhetünk.

Könyörögjünk

Kérünk Mindenható Istenünk, hogy amint most az utolsó vacsora táplálékával megerősítettél minket, tégy egykor Szent Fiad örök lakomájának részesévé Krisztus, a mi Urunk által. ***Amen***

***Holnap, nagypénteken
az úgynevezett csonkamise este ½ 6 órakor lesz!
Holnapután, nagyszombaton
az új élet ünneplése 5 órakor kezdődik
- a körülményekhez igazodva -
a feltámadás méltó megünneplésére!***